

Komemoracija prof. Nevenki Tadić 1926-2023.

Iznenadila sam sebe koliko me je potresla njena smrt...ne znam zašto ali sam mislila da to njoj ne može da se desi...

Nevenka Tadic je rođena kao Nevenka Kićanović. Majka joj se zvala Milica Konjević, koja je rođena u Lici a otac Strahinja Kićanović, trgovac i zemljoposjednik iz Broca. On je ubijen 1944.g u jami Jadovno. Imala je sestru Jelenu i brata Kićana.

Gimnaziju je završila u Bijeljini, studije medicine je počela na Sarajevskom Medicinskom fakultetu, a završila na Beogradskom Medicinskom fakultetu. Radila je na Neuropsihijatrijskoj klinici u Sarajevu gde je i specijalizirala psihijatriju. Dodatnu edukaciju je imala u Parizu na Pitie-Salpetriere Hospital. Sarađivala je sa Sergejom Lebovisijem, Rene Diatkinom i Dzordzom Hauerom.

Odlazi u Beograd 1962. gde ubrzo učestvuje u osnivanju Zavoda za mentalno zdravlje, danas Instituta za mentalno zdravlje i ostaje tu do penzije. Posle završetka doktorskih studija postaje profesor na Defektološkom fakultetu. Napisala je Psihoanalitička Psihoterapija dece i omladine, Psihijatrija detinjstva i mladosti, Osećajno i saznavno, od čega su neke postale udzbenici. Bila je udata za akademika Ljubimira Tadića koji je preminuo 2013. Majka je Vjere (psihologa) i Borisa (psiholog), koji je bio Predsednik Republike Srbije 2004-2012. Baka je Katarini (psiholog), Vladimiru (graficki inzinjer), Maši i Vanji (studentkinje) i prabaka Pavlu (učenik).

Prof Tadić se intenzivno bavila mladima I decom. Bavila se I profesionalno I lično. O ličnom sam nedavno saznala od Tijane Vranše u našim brisleskim danima druženja. Organizovala je susrete s mladima, drugaricama I drugarima svojih unuka, I svi su jako volili da idu kod nje. Ona je bila radoznala, a oni srećni jer ih je uvažavala kao sebi ravnopravnim.

Za Novu Godinu su bili poznati recitali u njenom domu. Znala bi da napravi program, neko bi recitovao, neko svirao, neko plesao – poslužila bi toplu čokoladu, bio je konferansije koji je najavljiavao mlade učesnike, posebno spremljene za tu priliku. Mala svečanost u njenom domu u kojoj je jako uživala. Svi su uživali. I tako završavali tekuću godinu.

Prof Tadić je ceo svoj radni vek dala Institutu – bilo je neverovatno I ako dugo godina u peniziji i dalje je uvek govorila..."kod nas"... "a on je naš doktor" – jedna posvećenost, osećaj istinske pripadnosti, Institut joj je bio kao dom, osećalo se da je njen – davala je, ulagala, I verujem da je I zahvaljujući njoj Institut postao to što jeste.

Zajednički imenitelj za sve ovo su deca...ona se istinski bavila njima. I na kraju, a pre nego što zamolil prof Lopičić da se obrati nekoliko reči o mom I prof Tadić druženju.

Profesorku sam prvo upoznala kroz njene knjige, učeći za specijalistički ispit. Kada sam je lično upoznala uveliko sam bila specijalista dečje psihijatrije, I žao mi je što se duže nismo družile I

poznavale. U poslednjih 10 godina jesmo. Išle smo na čaj I išla sam kod nje na čaj I razgovor. Uvek me je prvo pitala za roditelje, pa onda za moju decu, a onda kao je u Institutu ...I davala mi je savete I neke zadatke ... kad sam postala načelnik Klinike za decu – da se ponovo organizuju Simpozijumi Klinike ...I to smo uradili, na svim je bila prisutna I komentarisala je. Kad smo organizovali novogodišnje druženje, odakle su I ove slike donosila bi tortu I gajbu voća...za nas. A kad sam postala direktor posebne razgovore smo imale – da se psihoterapija neguje, da se što više publikuje, da se podmlađuje kadar. U par navrata smo govorili I nekim nepravdama ojima je njena porodica bila izložena, naše društvo. U više navrta smo rešavali neka socijalna pitanja njenih koleginica, prijatelja. Brinula je o mnogima.

Bila je radoznala da zna kako se organizujem, šta radim. Poslednji put smo se družile kad nas je obišla s Borisom na novom odeljenju – tad nas je I preslišavala oko nekoliko slučajeva...imala sam utisak da joj sve dopalo, a posebno naše mlade kolege... Naravno opet je tu bila I torta I gajba voća.

Mislim da sam je poslušala u svemu; imala je doduše I želju da Institut nosi ime po osnivaču – Profesorki Slavki Morić Petrović.

Ostaje me praznina, jer me neće ponovo pozvati na telefon I obratiti se - Milice dušo, a ni poslati neku zanimljivu viber poruku... Naše zajedničko vreme je dosta oduzeo kovid, nismo se videle ni posle obeležavanja 60. Godina Instituta...jako je želela da bude s nama, ali više nije imala snage.

Zbogom draga profesorka! S nama si!

Prof. dr Milica Pejović Milovančević